

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Štěpánovou, Ph.D., ve věci

žalobce: **P. N.**
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
t. č. pobyt v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty
Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty
zastoupen Mgr. Alicí Jeziorskou, advokátkou
sídlem Svornosti 86/2, 736 01 Havířov

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 7. 2024, č. j. OAM-728/BA-BA07-HA13-2024, o udělení mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Alici Jeziorské, advokátce, sídlem Svornosti 86/2, Havířov, **se přiznává** odměna za zastupování žalobce ve výši 8 827 Kč, která

jí bude proplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se domáhá přezkumu v záhlaví specifikovaného rozhodnutí, jímž žalovaný posoudil jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany jako nepřípustnou dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil dle § 25 písm. i) téhož zákona.

II. Skutková zjištění vycházející z obsah správního spisu

2. Žalobce prvně přicestoval do České republiky v srpnu 2020. Nemá cestovní doklad. Nedisponuje vízem či povolením k pobytu v žádném z členských států Evropské unie. Je zdravý, bez zdravotního omezení. V České republice nebyl trestně stíhán či odsouzen.
3. Dne 21. 11. 2020 žádal žalobce poprvé o mezinárodní ochranu; z ekonomických důvodů (v zemi původu má dluhy a obává se věřitelů). Žalovaný rozhodl o jeho první žádosti dne 12. 2. 2021, posoudil ji meritorně a žalobci neudělil mezinárodní ochranu v žádné její formě. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného u Krajského soudu v Ostravě, žalobu soud rozsudkem ze dne 17. 8. 2021 (sp. zn. 18 Az 8/2021) zamítl jako nedůvodnou. Nejvyšší správní soud následně odmítl i kasační stížnost žalobce (usnesení ze dne 9. 12. 2021, č. j. 9 Azs 203/2021-27).
4. Součástí spisu tvoří mj. i rozhodnutí cizinecké policie ze dne 28. 5. 2024 o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění. Z něho se podává, že žalobce byl rozhodnutím cizinecké policie, které nabylo právní moci dne 8. 12. 2020 a stalo se vykonatelným dne 22. 1. 2022, vyhoštěn na dobu 3 let. Toto rozhodnutí nerespektoval. Nachází se do 22. 1. 2025 v evidenci nežádoucích osob. Žalobce při podání vysvětlení v řízení o svém správním zajištění dne 28. 5. 2024 uvedl, že neodjel z České republiky, neboť si „potřeboval zajistit ještě finanční prostředky“. Nedisponuje finančními prostředky na pobyt a odcestování. Na území České republiky nemá žádné vazby, nenachází se zde osoba, pro kterou by jeho vycestování představovala zásah do soukromého života.
5. Žalobce podal dne 4. 6. 2024 opakovanou žádost o mezinárodní ochranu. Téhož dne poskytl údaje ke své žádosti. Sdělil totožné důvody pro udělení azylu jako při své první žádosti, tedy důvody ekonomické. Dodal, že jeho rodina ve Vietnamu je ve finanční tísní, matka má rakovinu, otec pobývá často v nemocnici a výdělků manželky žalobce, která je rolnicí, nestačí na uživení rodiny. Tyto důvody neuvedl při své první žádosti, neboť v tu dobu rodiče ještě nemocní nebyli. O azyl žádá, aby mohl dále pobývat v České republice, vydělat peníze a pomoci rodině. Údaje poskytnuté žalobcem se částečně rozcházejí s údaji uváděnými při první žádosti o mezinárodní ochranu, a to co do popisu průběhu cesty z vlasti do České

republiky a předchozích pobytů ve státech Evropské unie. Žalobce správní orgán poučil o povinnosti uvádět úplné a pravdivé informace.

6. Jako podklady pro vydání rozhodnutí žalovaný použil mj. zprávu o Vietnamu týkající se bezpečnostní a politické situace v zemi; zohledňuje stav k červnu 2024.
7. Žalobce se s podklady rozhodnutí seznámil dne 1. 7. 2024. Nenavrhoval doplnění podkladů a neoznačil žádné další informace ke své žádosti o mezinárodní ochranu.
8. Žalovaný v napadeném uvedl, že žalobce shodně s předchozím správním řízením o udělení mezinárodní ochrany odmítá svůj návrat do Vietnamu z ekonomických důvodů. Usoudil, že nové skutečnosti udávané žalobcem (nemoc jeho rodičů a finanční tíseň rodiny) nenaplnují definici pro nové posouzení žádosti. Netýkají se změny situace v zemi původu či žalobcem prezentovaných důvodů odchodu z jeho vlasti. Žalovaný uzavřel, že ve Vietnamu nedošlo od doby, kdy byla žádost žalobce meritorně posouzena, k žádné změně, která by představovala novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Z informací o zemi původu zároveň nevyplývá, že by od posledního meritorního posouzení žádosti žalobce došlo ve Vietnamu k takové změně situace, která by sama o sobě mohla představovat novou skutečnost. Žádost žalobce je proto nepřijatelná, což je důvod pro zastavení řízení.

III. Obsah žaloby

9. Žalobce proti shora uvedenému rozhodnutí brojí včasnou žalobou, v níž v obecné rovině vyčítá napadenému rozhodnutí formalistické posouzení.
10. Žalobce je přesvědčen, že nemoc rodičů a zadlužení rodiny ve své kombinaci představují dostatečné důvody pro meritorní posouzení jeho žádosti. Onemocnění rodičů nezmiňoval v prvním řízení o své žádosti o mezinárodní ochranu, neboť tehdy rodiče byli zdraví.
11. Má za to, že se jako neúspěšný žadatel nebude moci začlenit do vietnamské společnosti, nezíská zaměstnání, v zemi chybí sociální systém, což žalovaný nevyhodnotil, a nedostatečně tak zjistil skutkový stav; jeho rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné.
12. Žalobce si uvědomuje, že ve své druhé žádosti sdělil údaje, které nejsou úplně shodné s jeho dřívější výpovědí. To může být dle žalobce způsobem nejasnostmi při tlumočení a jeho psychickým rozpoložením s ohledem na nemoc rodičů.
13. Žalobce je dále přesvědčen, že splňuje minimálně podmínky pro udělení humanitárního azylu.
14. Žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí.

IV. Vyjádření žalovaného

15. Žalovaný považuje žalobní námitky za nedůvodné a navrhuje žalobu zamítnout.

16. Zvážil přípustnost opakované žádosti a zjistil, že se neobjevily nové skutečnosti relevantní z pohledu zákona o azylu. Uváděné onemocnění rodičů není důvodem pro udělení azylu či změnu či nové meritorní posouzení jeho opakované žádosti. Námitky ohledně posouzení humanitární azylu má žalovaný za liché, neboť žádost žalobce nebyla meritorně posouzena.
17. Rozhodnutí považuje za zákonné a přezkoumatelné, vychází z dostatečných a řádných podkladů.

V. Jednání soudu

18. Ve věci soud jednal dne 20. 9. 2024.
19. Strany setrvaly na svých procesních stanoviscích.

VI. Posouzení věci krajským soudem

20. Krajský soud shledal žalobu přípustnou, podanou oprávněnou osobou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“) a včasnou (§ 72 odst. 1 s. ř. s.). V přezkumném řízení soudním je soud povinen zkoumat, zda vydané rozhodnutí je zákonné a bezvadné. V napadeném rozhodnutí krajský soud nezjistil takové vady, k nimž by byl povinen přihlédnout i bez návrhu nebo které by způsobovaly jeho nicotnost (srovnej § 76 odst. 2 s. ř. s.).
21. Při posuzování věci měl soud na zřeteli také § 32 odst. 9 zákona o azylu a čl. 46 procedurální směrnice¹ zakotvující povinnost členských států zajistit pro žadatele o mezinárodní ochranu účinný opravný prostředek. Dle odst. 3 posledně uvedeného ustanovení lze za účinný opravný prostředek považovat pouze takový prostředek, který zabezpečuje „úplné a *ex nunc* posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/5/EU“.
22. **Žaloba není důvodná.**
23. Krajský soud nejprve shrnuje relevantní právní úpravu dopadající na souzenou věc.
24. Podle § 10 odst. 1 písm. e) zákona o azylu žádost o udělení mezinárodní je nepřípustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřípustnou podle § 11a odst. 1 téhož zákona.
25. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu podá-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost takové žádosti ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodu pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení, b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákon o azylu nebo že mu hrozí vážná

---

¹ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany.

újma podle § 14a zákona o azylu. Z citovaného ustanovení plyne, že pokud cizinec podá druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany, žalovaný má povinnost ji věcně posoudit pouze při splnění tří podmínek: (1) žadatel v žádosti uvedl nové skutečnosti, které nebyly obsahem jeho předchozí žádosti, (2) tyto nové skutečnosti zároveň nemohl bez vlastního zavinění uvést v předchozím řízení a (3) tyto skutečnosti mohou být relevantní pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.

26. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.
27. Nosnou žalobní námitkou v souzené věci představuje tvrzená *absence zohlednění nově uváděných skutečností spočívajících* v onemocnění rodičů žalobce žijících v zemi jeho původu a tím způsobené finanční problémy jeho rodiny.
28. Je pravdou, že žalobce ve své opakované žádosti uvedl nové skutečnosti představované poukazem na nemoc rodičů a neschopnost jeho manželky rodiče ze svých výdělků rolnice ve Vietnamu uživit. Krajský soud souhlasí s žalobcem i potud, pokud sděluje, že tyto skutečnosti nemohl uvést v rámci prvního řízení. Onemocnění rodičů opravdu mohlo nastat až po prvním posouzení žádosti žalobce v roce 2020, resp. 2021.
29. Žalobce nicméně nesplňuje podmínku třetí, protože jím nově uváděné skutečnosti nejsou relevantní z hlediska žádné z forem mezinárodní ochrany. Krajský soud nemohl v posuzovaném případě shledat za relevantní pro možné udělení azylu nebo doplňkové ochrany žalobcem označené ekonomické problémy, byť nyní zapříčiněné tvrzeným onemocněním rodičů v zemi původu žalobce.
30. Byť soud nehodlá zlehčovat situaci žalobce, podivuje se nad tím, že jen několik málo dní před poskytnutím údajů ke své žádosti o mezinárodní ochranu (dne 4. 6. 2024), žalobce při podání vysvětlení ve správním řízení o svém zajištění (dne 28. 5. 2024) tyto okolnosti vůbec nezmiňoval. Žalobcem právě udávaný azylový důvod je nicméně i přes tuto poznámku krajského soudu nadále ekonomický; je jím potřeba setrvat (i po neúspěšné první žádosti o mezinárodní ochranu, a i přes pravomocné a vykonatelné rozhodnutí o správním vyhoštění) v České republice a vydělat zde peníze, byť nyní nikoli primárně na úhradu dluhů věřitelům, ale na sanaci finanční tísně rodiny způsobené tvrzeným onemocněním rodičů žalobce.
31. Rozhodovací praxe správních soudů je přitom již dlouhodobě ustálená v závěru, že ekonomické obtíže jistě mohou způsobovat žalobci reálné problémy v řadě oblastí života, nemohou však založit poskytnutí mezinárodní ochrany, a to ani podle § 12 a § 14a zákona o azylu (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2007 č. j. 5 Azs 15/2007-79, ze dne 27. 3. 2014, č. j. 10 Azs 40/2014-23, nebo ze dne 8. 9. 2020 č. j. 8 Azs 85/2020-27).
32. Tato žalobní námitka proto neobstojí.

33. Žalobce dále poukazuje na *přítomnost svého bratrance na území České republiky*. V absenci zohlednění této skutečnosti žalovaným spatřuje nedostatečně individualizované rozhodnutí.
34. Krajský soud nemůže nevidět, že žalobce o svém bratranci při poskytnutí údajů dne 4. 6. 2024 nehovořil, stejně tak se o něm nezmínil před správním orgánem dne 28. 5. 2024 při výpovědi v řízení o svém správním zajištění. Zmínka o bratranci se objevuje v jeho první žádosti o mezinárodní ochranu, aniž by ovšem žalobce své vazby na bratrance označoval za jakkoli silné či výjimečné.
35. Ustálená judikatura sice obecně nevylučuje, že by zásah do rodinného či soukromého života cizince mohl představovat hrozbu vážné újmy a důvod pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Doplňkovou ochranu lze však z tohoto důvodu udělit pouze v naprosto výjimečných případech pramenících z mimořádných individuálních okolností. Takovým byl například případ cizince, jenž měl manželku, která je českou státní občankou, s níž se mu na území České republiky narodila dcera, přičemž zdravotní stav manželky byl natolik závažný, že ji neumožňoval pečovat se o dítě (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2015, č. j. 3 Azs 256/2014-27). Relevantní byl i případ cizince, který v České republice žil fakticky od narození, studoval zde střední školu, v zemi původu neměl žádné příbuzné a neovládal tamní jazyk (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2019, č. j. 5 Azs 235/2018-32).
36. O žádné podobné ani jiné mimořádné okolnosti se v případě žalobce nejedná. Jeho vztah s blíže neoznačeným bratrancem vietnamské národnosti, na kterého ostatně žalobce při poskytnutí údajů k mezinárodní ochraně žalobce „zapomněl“, lze jen těžko považovat za natolik intenzivní, aby se mohl stát důvodem pro opakované rozhodování o udělení mezinárodní ochrany. Mezinárodní závazek České republiky respektovat rodinný a soukromý život ve smyslu čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní.
37. Žalobce dále v žalobě namítá, že jeho *situace ve vlasti bude po návratu neutěšená* s ohledem na nemožnost znovu začlenění se do společnosti, nedostatek práce i sociálního systému. Má za to, že žalobce v tomto ohledu *nedostatečně zjistil skutkový stav*. Z tohoto pohledu pak považuje rozhodnutí za *nepřezkoumatelné*.
38. Předně je nutno uvést, že žalobce identické důvody azylu, tedy důvody ekonomické, uváděl již při své první žádosti o mezinárodní ochranu. Tu žalovaný řádně vypořádal, krajský soud následně žalobu žalobce zamítl a Nejvyšší správní soud odmítl pro nepřijatelnost.
39. Nejvyšší správní soud již konstantně judikuje, že institut opakované žádosti neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly azylově relevantním způsobem ovlivnit postavení žadatele a které žadatel nemohl uplatnit během předchozího řízení (viz např. rozsudek ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009–6, nebo usnesení rozšířeného senátu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011–96), což není případ souzené věci.

40. Platí rovněž, že případné zhoršení ekonomické situace po návratu do vlasti původu, jak se snaží naznačit žalobce, není azylově relevantní. Tak se ostatně vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 6. 2019, č. j. 4 Azs 68/2019-54.
41. Krajský soud v tomto duchu a pro úplnost k blíže nespecifikovanému a *implicite* poukázanému možnému porušení zásady *non-refoulement* doplňuje, že extrateritoriální účinek čl. 3 Úmluvy spouští pouze špatné zacházení, které cizinci reálně hrozí a které je předvídatelné, nikoliv pokud je pouze hypotetické.
42. Krajský soud shledal, že žalovaný požadované hodnocení situace v zemi původu provedl s odkazem na relevantní podklady, přičemž konstatoval, že v posuzované době ke změně v bezpečnostní situaci v zemi původu stěžovatele nedošlo. Krajský soud se s tímto hodnocením ztotožňuje a považuje je za dostatečné pro rozhodnutí ve věci. Hodnocení bezpečnostní situace ve Vietnamu provedené žalovaným vyhovuje požadavkům uvedeným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008 – 71.
43. Své rozhodnutí žalovaný v mezích vedeného řízení i dostatečně zdůvodnil. Krajský soud odmítá tezi žalobce, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné či nezákonné. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je totiž dle ustálené judikatury vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro skutečnou absenci důvodů (nedostatkem důvodů přitom nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění rozhodnutí) či pro nesrozumitelnost nelze rozhodnutí při sebevětší snaze meritorně přezkoumat. V odůvodnění rozsudku ze dne 11. 1. 2015, č. j. 1 As 229/2014 – 48 (bod 18), přitom Nejvyšší správní soud uvedl, že ani „nedostatečné odůvodnění správního rozhodnutí není důvodem pro zrušení tohoto rozhodnutí, pokud jsou skutkové údaje, z nichž správní orgán vycházel, obsahem správního spisu, a skutkové a právní úvahy správního orgánu, které vedly k vydání rozhodnutí, jsou ze spisu alespoň v základních rysech bez pochyb rekonstruovatelné“ (shodně z poslední doby pak zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2019, č. j. 9 Azs 100/2018 – 30).
44. Nelze dále odhlédnout od skutečnosti, že žalobce byl se podklady rozhodnutí náležitě a ve vietnamském jazyce seznámen, přičemž žádné výhrady k jejich obsahu nevzněl, žádné doplnění dokazování nenavrhoval a další skutečnosti ke své žádosti netvrdil. Ani tento žalobní bod tedy neobstojí.
45. K poznámce žalobce stran *nesrovnalostí mezi údaji uváděnými při aktuální žádosti o mezinárodní ochranu a v řízení o první žádosti*, které přisuzuje možným *nejasnostem v tlumočení* či svému *psychickému rozpoložení*, dlužno konstatovat, že tyto žalovaný nikterak nekladal k tíži žalobce z pohledu posouzení přípustnosti meritorního posouzení jeho opakované žádosti o mezinárodní ochranu, neboť se netýkaly nově udávaných skutečností. Rozpory vyvstaly v otázkách stran příjezdu žalobce do České republiky a jeho předchozích pobytů ve státech Evropské unie. Z hlediska vyhodnocení nově uváděných skutečností a jejich azylové relevance proto nebyly nijak zásadní.
46. I tak krajský soud okrajově poukazuje na to, že údaje dne 4. 6. 2024 žalobce poskytl za přítomnosti tlumočnicka z jazyka vietnamského, žalobce nevzněl žádné námitky vůči osobě tlumočnicka či tlumočení jako takovému, na každé stránce žádosti žalobce svým

podpisem vyjádřil souhlas s jejím obsahem a vůči zápisu jako celku nevznesl žádných připomínek. Správní orgán rozhodující ve věci mezinárodní ochrany dal žalobci možnost předložit v úplnosti důvody své žádosti (srovnej přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, sp. zn. 5 Azs 40/2009). Žalobce rovněž uvedl, že se cítí být zdrav, nemá žádné omezení či zvláštní potřeby.

47. Co se posledně týče názoru žalobce o tom, že splňuje podmínky pro udělení *humanitárního azylu*, krajský soud zdůrazňuje, že v nynější věci žalovaný neshledal důvody pro meritorní posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. V napadeném rozhodnutí je obsažena jednoznačná úvaha žalovaného o tom, že žalobcem nově uváděné skutečnosti nejsou důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v žádné její formě, tedy ani z hlediska humanitárního azylu. Žalovaný vysvětlil, že žalobcem uváděné skutečnosti nejsou důvodem ani pro změnu, ani pro nové meritorní posouzení opakované žádosti žalobce.
48. K podmínkám pro udělení humanitárního azylu se přitom Nejvyšší správní vyjádřil již v rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004–55. Obecně na udělení azylu z humanitárního důvodu nemá žadatel subjektivní právo. Správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení; jeho rozhodnutí přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu, a to z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Míra správního uvážení správního orgánu je tedy za situace, kdy se ustanovení § 14 zákona o azylu omezuje při určení důvodů, pro něž je možné humanitární azyl udělit, na konstatování, že se jedná o důvody hodné zvláštního zřetele; poměrně široká. Z výpovědi žalovaného, ani ze shromážděných informací neplynou indicie, které by mohly vést žalovaného k závěru o potřebě meritornímu posouzení žádosti žalobce z pohledu tohoto azylového důvodu. V souzené věci nevykazuje rozhodnutí žalovaného stran této otázky žádné prvky libovůle.
49. Za výše popsané situace žalovaný nepochybil, pokud shledal opakovanou žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako nepřipustnou.
50. Krajský soud uzavírá, že v případě žalobce lze důvodně předpokládat, že o udělení mezinárodní ochrany požádal pouze proto, aby legalizoval svůj pobyt na území České republiky a vyhnul se tak nucenému návratu. To názorně dokumentuje jeho postup. Žalobce poté, co neuspěl se svou první žádostí o mezinárodní ochranu, neopustil Českou republiku, setrval zde nelegálně. Následně cizinecká policie rozhodla o jeho správním vyhoštění. Pravomocné rozhodnutí žalobce mařil. Na své zajištění za účelem realizace správního vyhoštění žalobce reaguje podání opakované žádosti o mezinárodní ochranu, v níž uvádí totožné důvody jako při v žádosti původní, tedy důvody ekonomické, aktuálně umocněné o finanční tíseň rodiny ve Vietnamu způsobené onemocněním rodičů žalobce. Krom toho, že z popsaného jednání prýští účelovost, krajský soud zdůrazňuje, že prostřednictvím azylového řízení nelze žádat o legalizaci pobytu v České republice. Pro takový účel předpokládá právní řád České republiky jiné nástroje předpokládané zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2004, č. j. 7 Azs 117/2004–57). Mezinárodní ochrana je specifický institut sloužící jako ochranný štít lidem, kteří byli ve své vlasti pronásledováni či ohroženi vážnou újmou, nikoliv univerzálním nástrojem pro legalizaci pobytu. Pokud má žalobce zájem setrvat v České

republiky, žít zde a pracovat, je zapotřebí, aby o to usiloval prostřednictvím institutů zákona o pobytu cizinců.

VII. Závěr a náklady řízení

51. Krajský soud na základě shora uvedeného dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
52. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Soud proto žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.
53. Žalobci soud ustanovil k ochraně jeho práv podle § 35 odst. 10 s. ř. s. zástupkyni z řad advokátů Mgr. Alici Jeziorskou, jejíž odměnu a hotové výdaje hradí stát. Soud zástupkyni žalobce přiznal odměnu za zastupování podle vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“) ve výši 6 200 Kč, dle obsahu spisového materiálu, a to za dva úkony právní služby (první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení, účast u jednání soudu) podle § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu. Dále soud přiznal zástupkyni žalobce paušální náhradu hotových výdajů za dva úkony právní služby ve výši 600 Kč ve smyslu § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Celkem odměna činí s připočtením 21% daně z přidané hodnoty pak 8 228 Kč.
54. Dle § 14 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu náleží advokátu v souvislosti s poskytnutím právní služby při úkonech prováděných v místě, které není jeho sídlem nebo bydlištěm, náhrada za čas strávený cestou do tohoto místa a zpět. Zástupkyně žalobce tyto náklady uplatnila a doložila je technickým průkazem vozidla s potřebnými údaji. Krajský soud proto přiznal zástupkyni žalobce náhradu cestovních výdajů po zaokrouhlení za jednu cestu z místa sídla právní zástupkyně ke Krajskému soudu v Ostravě dne 20. 9. 2024 a zpět, ve vzdálenosti 36 km. Cesta byla realizována vozidlem Audi, s kombinovanou spotřebou 6,7 litrů paliva na 100 km. Průměrná cena za 1 litr paliva – nafty činila 38,70 Kč a základní sazba za jeden kilometr jízdy částku 5,60 Kč; takto bylo přiznáno na cestovním 295 Kč. Krajský soud přiznal zástupkyni žalobce rovněž náhradu za promeškaný čas v rozsahu celkem dvou započatých půlhodin po 100 Kč [§ 14 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu, ve spojení s § 14 odst. 3 téhož předpisu], tj. 200 Kč. Celkem tak náhrada cestovních výdajů a náhrada za promeškaný čas s připočtením daně z přidané hodnoty v zákonné výši činí částku ve výši 599 Kč.
55. Celková odměna ustanovené zástupkyně žalobce a náhrada jejich hotových výdajů a výdajů za promeškaný čas, to vše navýšeno o daň z přidané hodnoty v zákonné výši, činí 8 827 Kč. Bude proplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 20. září 2024

JUDr. Kateřina Štěpánová, Ph.D.
samosoudkyně